

نور خدا !

تا که از خوان جهان چشم طمع برداشتیم !
دولت این بی نیازی پای دل بگذاشتیم !

سینه را از خار و خاشاک دوئیت روقتیم
بذر مهر و دوستی در مزرع دل کاشتیم !

لوح جان پاکیزه شد از نقش حسرت های تلخ
تا بر آن تصویری از روی مهت بنگاشتیم!

لحظه های عمر بی حاصل ز دست ما برفت
مردگی بود آنچه را ما زندگی پنداشتیم !

تا که نگریزد ز دام ما خیال روی دوست
روز و شب چشم محبت بر رهش بگماشتیم !

سال ها گشتیم دنبال صفای سینه ای
غافل از نور خدادادی که در دل داشتیم !

آتشی بودیم و بر بام فلک دودی شدیم
شعله ای هم بر تن دیوارها نگذاشتیم !

رضا شاپوریان
سه شنبه ۱۲ می ۱۹۹۸